

Publicerad 2012-06-09 00:46 av isabell.larsson

Jag är så rädd att förlora dig att jag gör det om och om igen.

Ibland brukar jag tänka på hur du hade varit,

Hur du hade sett ut

Eller vad du hade sagt till mig.

Jag brukar fantisera om att du visste allt om mig,

Men att du fortfarande skyddade mig med livet.

Det hjälper mig.

Nätter som dessa,

Är det svårt att glömma var man kommer ifrån.

Du kan vara svagheten i styrkan,

Som ger vika när smällen kommer.

Vi kan vara barn tills det att

En av oss försvunnit,

Men jag kan aldrig någonsin klappa på din kind igen.

Jag hör dig,

Och det gör mig rädd.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren isabell.larsson med Poeter.se id #32059 innehar upphovsrätten